

Υπόθεση C-91/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

9 Φεβρουαρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

25 Ιανουαρίου 2022

Προσφεύγουσα:

Fenice – Qualità per l’ambiente SpA

Καθών:

Ministero della Transizione Ecologica

Ministero dello Sviluppo Economico

Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per
il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di
Kyoto

Λοιποί διάδικοι:

Hera SpA, Fca Italy SpA

.....

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης της Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto (εθνικής επιτροπής για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο, Ιταλία) (στο εξής: επιτροπή ΣΕΔΕ) της 12ης Απριλίου 2021, σχετικά με τη μη κατανομή σε εγκατάσταση την οποία εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα δωρεάν δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα για την περίοδο από 2021 έως 2025.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Άρθρο 267 ΣΛΕΕ.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Μπορεί η απόφαση που έλαβε η εθνική επιτροπή για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο, λαμβανομένης υπόψη της διαδικασίας έκδοσης της απόφασης και, ιδίως, του μηχανισμού διαλόγου με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ο οποίος προβλέπεται στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2019/331 σχετικά με τη συμπερίληψη εγκαταστάσεων στον κατάλογο για την κατανομή δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα, να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όταν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα οικονομικό φορέα;

2) Δύναται, σε αντίθετη περίπτωση, ο ιδιωτικός οικονομικός φορέας ο οποίος θίγεται άμεσα από τη μη κατανομή σε αυτόν δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα βάσει της έρευνας που διεξήγαγαν από κοινού η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η εθνική επιτροπή για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο να προσβάλει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής περί μη συμπερίληψης της εγκατάστασης στον κατάλογο κατά το άρθρο 14, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2019/331, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ;

3) Καταλαμβάνει η κατά το άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87/EK έννοια του «παραγωγού ηλεκτρικού ρεύματος», όπως αυτή προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 20ής Ιουνίου 2019, *ExxonMobil Production Deutschland GmbH κατά Bundesrepublik Deutschland*, με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το *Verwaltungsgericht Berlin* (διοικητικό πρωτοδικείο Βερολίνου, Γερμανία) με απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2017, ομοίως και περιπτώσεις στις οποίες εγκατάσταση παράγει σε μικρότερο βαθμό ηλεκτρική ενέργεια από συμπαραγωγή, μη υψηλής απόδοσης, η οποία χαρακτηρίζεται ως παραγόμενη από πολλαπλές πηγές θερμικής ενέργειας, πέραν της συμπαραγωγής, οι οποίες είναι επιλέξιμες για αναγνώριση δωρεάν δικαιωμάτων εκπομπών;

4) Συνάδει μια τέτοια ερμηνεία του ορισμού του «παραγωγού ηλεκτρικού ρεύματος» με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης περί τήρησης των όρων του ανταγωνισμού μεταξύ επιχειρήσεων σε περίπτωση χορήγησης κινήτρων και περί αναλογικότητας του μέτρου, εφόσον αποκλείεται πλήρως εγκατάσταση με πολλαπλές πηγές ενέργειας, χωρίς να διαχωρίζονται οι τιμές εκπομπών των πηγών

θερμότητας, πέραν της συμπαραγωγής, οι οποίες είναι επιλέξιμες για χορήγηση των προβλεπόμενων οφελών;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης και νομολογία

ΣΛΕΕ: άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο.

Οδηγία 2003/87/EK (οδηγία ΣΕΔΕ), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/29/ΕΕ και, πιο πρόσφατα, με την οδηγία 2018/410/ΕΕ.

Η οδηγία ΣΕΔΕ ρυθμίζει την εμπορία των δικαιωμάτων εκπομπών της ΕΕ (European Union Emissions Trading Scheme – ΕΕ ΣΕΔΕ), βασικό εργαλείο για την καταπολέμηση των κλιματικών αλλαγών και την οικονομικώς αποτελεσματική μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου. Το σύστημα αυτό λειτουργεί ως σύστημα ανώτατων ορίων και δικαιωμάτων εμπορίας: τίθεται ανώτατο όριο στη συνολική ποσότητα ορισμένων αερίων θερμοκηπίου, το δε ανώτατο αυτό όριο μειώνεται με την πάροδο του χρόνου, ούτως ώστε να μειώνονται οι συνολικές εκπομπές. Εντός του ορίου αυτού, οι επιχειρήσεις λαμβάνουν ή αγοράζουν δικαιώματα εκπομπών, ενώ είναι επίσης δυνατή η εμπορία δικαιωμάτων ανάλογα με τις ανάγκες τους. Στο τέλος κάθε έτους, οι εταιρίες οφείλουν να παραδίδουν τα δικαιώματα που αντιστοιχούν στην ποσότητα των εκπομπών της εγκατάστασης, εφόσον δεν επιθυμούν να τους επιβληθούν βαριές χρηματικές κυρώσεις. Αν επιχείρηση μειώσει τις εκπομπές της, μπορεί να μη χρησιμοποιήσει τα δικαιώματα ώστε να καλύψει μελλοντικές ανάγκες της ή να τα πωλήσει σε άλλη επιχείρηση. Η οδηγία ΣΕΔΕ προβλέπει ότι, από το 2013, οι εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και οι εγκαταστάσεις για δέσμευση, μεταφορά και αποθήκευση άνθρακα πρέπει να καλύπτουν τον πλειστηριασμό δικαιωμάτων για το σύνολο των αναγκών τους (κατανομή έναντι τιμήματος). Αντιθέτως, οι εγκαταστάσεις που αφορούν μεταποιητικούς τομείς δικαιούνται δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων βάσει του επιπέδου δραστηριότητάς τους και δεικτών αναφοράς (benchmark) τους οποίους αναπτύσσει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και ισχύουν σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Οδηγία 2012/27/ΕΕ, η οποία ορίζει, μεταξύ άλλων, τις εγκαταστάσεις συμπαραγωγής υψηλής απόδοσης (High Efficiency CHP).

Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 2019/331 της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2018, σχετικά με τον καθορισμό, μεταξύ άλλων, των πληροφοριών που ζητούνται για εγκαταστάσεις οι οποίες εμπίπτουν εντός του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας, καθώς και τους τρόπους και τις διαδικασίες διαβίβασης δεδομένων στην Επιτροπή από τα κράτη μέλη μέσω των αρμόδιων εθνικών τους αρχών. (Για την Ιταλία, αρμόδια για τον προσδιορισμό της ετήσιας ποσότητας δικαιωμάτων τα οποία θα κατανεμηθούν δωρεάν στους επιλέξιμους φορείς εκμετάλλευσης είναι η επιτροπή ΣΕΔΕ η οποία διαβιβάζει στην Επιτροπή κατάλογο με τις εν λόγω πληροφορίες για κάθε εγκατάσταση για την οποία ζητείται δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων). Η Επιτροπή εξετάζει τα δεδομένα που

της κοινοποιήθηκαν και μπορεί να ζητήσει από το κράτος μέλος να προσκομίσει συμπληρωματικά έγγραφα.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2019, υπόθεση C-682/17.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 2019, υπόθεση C-414/18.

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Νομοθετικό διάταγμα 216, της 4ης Απριλίου 2006, και νομοθετικό διάταγμα 30, της 13ης Μαρτίου 2013, τα οποία ορίζουν, μεταξύ άλλων, την επιτροπή ΣΕΔΕ ως την αρμόδια εθνική αρχή για την εφαρμογή του συστήματος ΣΕΔΕ.

Νομοθετικό διάταγμα 47, της 9ης Ιουνίου 2020, το οποίο ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι η επιτροπή ΣΕΔΕ έχει επίσης ως αποστολή τον καθορισμό της ετήσιας ποσότητας δωρεάν κατανεμητέων δικαιωμάτων σύμφωνα με τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης.

Νόμος 241 της 7ης Αυγούστου 1990· άρθρα 3 και 10 bis.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Η εταιρία FENICE – Qualità per l'ambiente SpA, δραστηριοποιούμενη στον τομέα των περιβαλλοντικών δραστηριοτήτων και των εναλλακτικών πηγών ενέργειας, εκμεταλλεύεται τρεις εγκαταστάσεις με συνολική ονομαστική θερμική ισχύ άνω των 20 MW, οι οποίες εξυπηρετούν βιομηχανικές εγκαταστάσεις τρίτων, υπαγόμενες στο σύστημα ΣΕΔΕ· μία εκ των εγκαταστάσεων αποτελεί αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, ενώ οι άλλες δύο αποτελούν αντικείμενο των αιτήσεων προδικαστικής αποφάσεως C-92/22 και C-93/22.
- 2 Τον μήνα Ιούνιο 2019, η προσφεύγουσα διαβίβασε στην Επιτροπή ΣΕΔΕ τα έγγραφα σχετικά με την αίτηση δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων εκπομπών για την περίοδο από 2021 έως 2025. Ακολούθησαν αιτήματα της Επιτροπής προς την προσφεύγουσα για παροχή διευκρινίσεων σχετικά με το κατά πόσον η εν λόγω εγκατάσταση, η οποία είχε ταξινομηθεί ως παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας, παρήγαγε ενέργεια από συμπαραγωγή υψηλής απόδοσης (High Efficiency CHP) κατά την έννοια της οδηγίας 2012/27. Η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι στην εγκατάσταση χρησιμοποιούνται πολλαπλές πηγές θερμικής ενέργειας, πέραν της συμπαραγωγής, οι οποίες, ως τέτοιες, είναι επιλέξιμες για κατανομή των αντίστοιχων δικαιωμάτων εκπομπών, δεδομένου ότι η συνιστώσα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας είναι απολύτως οριακή και σε κάθε περίπτωση διαχωρίσιμη από τις λοιπές πηγές καύσης. Κατόπιν διαβουλεύσεων που πραγματοποιήθηκαν σε συμφωνία με την Επιτροπή, η επιτροπή ΣΕΔΕ ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι η επίμαχη εγκατάσταση δεν ήταν επιλέξιμη για δωρεάν κατανομή

δικαιωμάτων εκπομπών και, ως εκ τούτου, δεν της κατένειμε τα εν λόγω δικαιώματα.

- 3 Η προσφεύγουσα παραπονέθηκε λόγω του ότι δεν της κατανεμήθηκαν δωρεάν δικαιώματα εκπομπών και άσκησε προσφυγή, προβάλλοντας πλείονες λόγους ακυρώσεως στηριζόμενους, μεταξύ άλλων, σε παραβίαση, όσον αφορά το εσωτερικό δίκαιο, του νόμου 241/1990 (άρθρα 3 και 10bis) και του νομοθετικού διατάγματος 47/2020, καθώς και, όσον αφορά το δίκαιο της Ένωσης, των οδηγιών 2003/87 και 2018/410.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 4 Η προσφεύγουσα, στην οποία δεν κατανεμήθηκαν δωρεάν δικαιώματα, υποστηρίζει, πρώτον, επί της ουσίας, ότι η σχετική απόφαση στηρίχθηκε σε εσφαλμένη εκτίμηση της πραγματικής κατάστασης στην οποία βρίσκεται η εγκατάσταση την οποία αυτή εκμεταλλεύεται. Πράγματι, το άρθρο 10α, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/87, εφαρμόστηκε στην εγκατάσταση της προσφεύγουσας βάσει εσφαλμένης ερμηνείας της απόφασης του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2019, υπόθεση C-682/17, στην οποία δόθηκε η ερμηνεία του όρου «παραγωγός ηλεκτρικού ρεύματος», ως η εγκατάσταση η οποία διοχετεύει παγίως, έναντι αμοιβής, μικρό έστω μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας στο δημόσιο δίκτυο. Η επίμαχη στην υπό κρίση υπόθεση εγκατάσταση δεν μπορεί να θεωρηθεί ως παραγωγός ηλεκτρικού ρεύματος υπό την ανωτέρω έννοια, διότι πρόκειται για εγκατάσταση στην οποία συνυπάρχουν πλείονες πηγές, το δε συγκεκριμένο είδος εγκαταστάσεων δεν ελήφθη υπόψη. Η προσφεύγουσα διευκρίνισε επίσης ότι στην επίμαχη εγκατάσταση είχαν κατανεμηθεί δωρεάν δικαιώματα κατά την περίοδο από 2013 έως 2020. Επομένως, η Επιτροπή και η επιτροπή ΣΕΔΕ έπρεπε να διακρίνουν τη θερμική ενέργεια που παράγεται από τον θερμοηλεκτρικό σταθμό (ο οποίος είναι επιλέξιμος για δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων) από τη θερμική ενέργεια η οποία παράγεται από την εγκατάσταση συμπαραγωγής μη υψηλής απόδοσης. Η εν λόγω διάκριση θα μπορούσε εύκολα να επαληθευθεί και να αποδειχθεί με διάφορα έγγραφα που είχαν στην κατοχή τους.
- 5 Δεύτερον, όσον αφορά τον πιθανό λόγο απαραδέκτου της προσφυγής λόγω ελλείψεως αρμοδιότητας, τον οποίο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το αιτούν δικαστήριο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επιτροπή ΣΕΔΕ, ένα διυπουργικό όργανο, είναι αρμόδια ώστε να αποφασισθεί η συμπερίληψη εγκαταστάσεων στον κατάλογο και η έγκριση της οριστικής δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων σε καθεμία από τις εγκαταστάσεις οι οποίες περιλαμβάνονται στον κατάλογο αυτό. Η επιτροπή ΣΕΔΕ αποτελεί όργανο του Ministero della Transizione Ecologica (Υπουργείου Οικολογικής Μετάβασης, Ιταλία) και, εφόσον πρόκειται για εθνικό όργανο και όχι της Ένωσης, όλες οι πράξεις που εκδίδει παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα με μια διοικητική πράξη και, επομένως, ο έλεγχος της νομιμότητάς τους εναπόκειται στο κράτος μέλος, και στην υπό κρίση υπόθεση στο διοικητικό δικαστήριο. Ο έλεγχος της νομιμότητας πράξεων των οργάνων των κρατών μελών

απαγορεύεται ρητώς στο Δικαστήριο, εκτός αν η πράξη εκδίδεται τυπικώς μόνον από εθνική αρχή, αλλά προκύπτει στην πραγματικότητα από απόφαση η οποία λήφθηκε σε επίπεδο Ένωσης, οπότε, όπως κρίθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 2019, υπόθεση C-414/18, ο διάδικος που θίγεται από την εν λόγω πράξη δύναται να την προσβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ωσάν να επρόκειτο για πράξη εκδοθείσα απευθείας από τα όργανα της Ένωσης.

- 6 Το **Ministero della Transizione Ecologica** (Υπουργείο Οικολογικής Μετάβασης) ζητεί την απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης.
- 7 Πρώτον, επί της ουσίας, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις δωρεάν κατανομής, δεδομένου ότι η επίμαχη εγκατάσταση δεν εμπίπτει στις εξαιρετικές περιπτώσεις στις οποίες είναι δυνατή η αναγνώριση των δικαιωμάτων αυτών σε εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Προκειμένου να γίνει κατανοητό το βάσιμο της απόφασης της Επιτροπής, πρέπει να ληφθεί ως αφετηρία η απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2019, υπόθεση C-682/17, με την οποία κρίθηκε ότι το άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87, έχει την έννοια ότι εγκατάσταση, η οποία παράγει, στο πλαίσιο της δραστηριότητας της «καύσης καυσίμων σε εγκαταστάσεις με συνολική ονομαστική θερμική ισχύ 20 MW και άνω», κατά την έννοια του παραρτήματος I της οδηγίας, ηλεκτρική ενέργεια προοριζόμενη ως επί το πλείστον να χρησιμοποιηθεί για ίδιες ανάγκες, πρέπει να θεωρείται «παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας», κατά την έννοια της διάταξης αυτής (electricity generator), εφόσον η εν λόγω εγκατάσταση, αφενός, ασκεί συγχρόνως δραστηριότητα παραγωγής προϊόντος που δεν προβλέπεται στο παράρτημα αυτό και, αφετέρου, διοχετεύει παγίως, έναντι αμοιβής, μικρό έστω μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας στο δημόσιο δίκτυο, με το οποίο η εγκατάσταση πρέπει να είναι διαρκώς συνδεδεμένη για τεχνικούς λόγους. Συνέπεια του χαρακτηρισμού εγκατάστασης ως electricity generator είναι ότι δεν δικαιούται δωρεάν δικαιώματα εκπομπών κάθε ενδεχόμενη υποεγκατάστασή της, με εξαίρεση ορισμένες περιπτώσεις ρητώς προβλεπόμενες στην εν λόγω οδηγία. Με την ίδια απόφαση κρίθηκε επίσης ότι, κατά την έννοια του άρθρου 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87, εγκατάσταση παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας δεν δικαιούται δωρεάν δικαιώματα εκπομπών για τη θερμότητα που παράγεται στο πλαίσιο της προβλεπόμενης από το παράρτημα I της εν λόγω οδηγίας δραστηριότητας της «καύσης καυσίμων σε εγκαταστάσεις με συνολική ονομαστική θερμική ισχύ 20 MW και άνω», σε περίπτωση που η θερμότητα αυτή χρησιμοποιείται για σκοπούς άλλους από την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, δεδομένου ότι μια τέτοια εγκατάσταση δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 10α, παράγραφοι 4 και 8, της εν λόγω οδηγίας. Οι συνέπειες της άνω απόφασης είναι ότι μια εγκατάσταση η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί ως electricity generator, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, δεν δικαιούται δωρεάν δικαιώματα, διότι δεν εμπίπτει σε κάποια από τις περιπτώσεις που εξαιρούνται από τον εν λόγω κανόνα. Υπό τις συνθήκες αυτές και κατόπιν μεταγενέστερων αιτημάτων παροχής διευκρινίσεων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, δεδομένου ότι δεν αποτελούσε εγκατάσταση συμπαραγωγής υψηλής απόδοσης, δεν αντιστοιχούσε σε κάποια από τις περιπτώσεις του επίμαχου άρθρου 10α,

παράγραφος 3, οι οποίες συνιστούν εξαιρέσεις από τον κανόνα περί απαγόρευσης της δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων σε εγκαταστάσεις χαρακτηριζόμενες ως electricity generator.

- 8 Δεύτερον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα μετέσχε ενεργώς στη συλλογή δεδομένων που προηγήθηκε της απόφασης περί μη κατανομής, η τελευταία αυτή απόφαση προέκυψε από εκτιμήσεις της Επιτροπής, σε σχέση με τις οποίες η απόφαση της επιτροπής ΣΕΔΕ είναι αμιγώς συνδεδεμένη. Επιπλέον, όπως προκύπτει από τις ανταλλαγές απόψεων που πραγματοποιήθηκαν στην πλατφόρμα που έθεσε στη διάθεσή της η Επιτροπή για τη φόρτωση των δεδομένων, η προσφεύγουσα όχι μόνον μετέσχε ενεργώς στην έρευνα, κατόπιν ακροάσεως από την επιτροπή ΣΕΔΕ και εμμέσως από την Επιτροπή, αλλά είχε την ευκαιρία να απαντήσει στα κρίσιμα σημεία που επισήμανε η Επιτροπή και είχε πλήρη γνώση των λόγων για τους οποίους η Επιτροπή αποφάσισε τελικώς να μην τη συμπεριλάβει μεταξύ των εγκαταστάσεων που ήταν επιλέξιμες για δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων. Επομένως, η Επιτροπή διατηρεί εκ του νόμου εξουσία τελικής εκτίμησης, η οποία είναι δεσμευτική για τα κράτη μέλη. Στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή ήταν αυτή η οποία ζήτησε τη μη ανανέωση της δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων στην εγκατάσταση της προσφεύγουσας, η δε επιτροπή ΣΕΔΕ έπρεπε να ανταποκριθεί στο αίτημα αυτό, με απολύτως δεσμευτική πράξη. Κατά συνέπεια, το ιταλικό διοικητικό δικαστήριο δεν διαθέτει αρμοδιότητα να αποφανθεί επί της διαφοράς, καθόσον, αντιθέτως, αρμόδιο είναι το Δικαστήριο· η προσφυγή κατά πράξεων της επιτροπής ΣΕΔΕ, χωρίς αυτοτελή προσφυγή κατά των εκτιμήσεων της Επιτροπής (εμπίπτουσα στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου), πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να κριθεί απαράδεκτη.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αποφάσεως περί παραπομπής

- 9 Λαμβανομένων υπόψη των αντιπαρατιθέμενων συμφερόντων και της πολυπλοκότητας των σχετικών ζητημάτων, το αιτούν δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ανωτέρω προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία αφορούν ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.